

РЕШЕНИЕ

№ 789

гр. София, 15.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 75 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **МАРИЯ ИВ. ИВАНОВА**
АНГЕЛОВА

при участието на секретаря **СНЕЖАНКА К. КОВА**
като разглежда докладваното от **МАРИЯ ИВ. ИВАНОВА АНГЕЛОВА**
Гражданско дело № 20221110111825 по описа за 2022 година

Производството е образувано въз основа на искова молба, подадена от К. А. Л. против „ДПЛСН“, с която е предявен иск с правно основание чл. чл. 200, ал. 1 от Кодекса на труда за сумата от 26 000 лева, представляваща неимуществени вреди.

Ищецът-К. А. Л. твърди, че по силата на трудов договор от 31.01.2018 год. е работила при ответника. Излага, че на 06.03.2019 год. е претърпяла трудова злополука настъпила на път за работа, като се е спънала и паднала на тротоара близо до работното ѝ място, с административен адрес: гр. София, // //. Сочи, че след падането е усетила силна болка в двете си ръце и колената, но е отишла на работа, където към 21:20 часа болките в лявата ѝ ръка и коляно са се усилили, поради което е отишла на преглед в УМБАЛСМ „Пирогов“. Излага, че при прегледа е установено счупване на долния край на лъчевата кост на дясната ръка, поради което на 07.03.2019 год. е извършена закрыта репозиция на вътреставната фрактура в дисталната част на ляв радиус и е поставена гипсова имобилизация на ляв горен крайник. Поддържа, че след подадена декларация за трудова злополука от НОИ ТП София-град е издадено Разпореждане №23183/15.03.2020 год., с което инцидентът е признат за трудова злополука. Твърди, че вследствие на злополуката е претърпяла силни болки и страдания за продължителен период от време, които продължават и към настоящия момент, че не е можела да се грижи за себе си месеци наред, като това е правил съпругът ѝ. Поддържа, че се е затворила в себе си, изолирала се е, обзели я мрачни чувства дали ще може да се възстанови и да се върне на работа, както и страх да върви

спокойно по тротоар. Моли съда да постанови съдебно решение, по силата на което да осъди ответника да му заплати сумата от 26 000 лева, представляваща претърпените неимуществени вреди, ведно със законната лихва считано от настъпване на злополуката до окончателното плащане.

Ответникът-„ДПЛСН“, чрез пълномощник оспорва предявения иск като неоснователен. Оспорва злополуката да е настъпила път за работното ѝ място, както и размера на претендираните вреди. Не оспорва наличието на трудово правоотношение между страните, в периода, в който е настъпила злополуката.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 1 от ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

От трудов договор от 31.01.2018 год. се установява, че между страните е съществувало трудово правоотношение, по силата на което ищцата е заемала длъжността „медицинска сестра“.

С Разпореждане № 23183/15.03.2019 г. на длъжностно лице при ТО-София град – НОИ на основание чл. 60, ал. 1 от КСО декларираната от работодателя с Декларация вх. № 255/14.03.2019 год. трудова злополука, станала при придвижване към работното място-на 06.03.2019 г., е приета за трудова злополука по смисъла на чл. 55, ал. 1 от КТ. От удостоверение от 07.01.2022 год. издадено от ТП на НОИ е видно, че Разпореждане №23183/15.03.2019 год. е влязло в законна сила на 06.04.2019 год..

По делото е приета съдебно–медицинска експертиза, от която се установява, че вследствие на злополуката ищцата е получила счупване на лява лъчева кост в долния ѝ край в областта на гривнената става. Установява се, че е проведено консервативно лечение-наместване на счупването и поставяне на гипсова имобилизация за 35 дни. На ищцата е извършен преглед от вещото лице, при който е установена деформация в областта на лява гривнена става-ръката е отместена радиално и ограничен обем в движението на ставата, вследствие на което вещото лице е дало заключение, че с оглед давността на травмата и вида на получените увреждания, установената деформация и ограничен обем движение на лявата гривнена става имат траен характер.

По делото са събрани гласни доказателства чрез разпита на свидетеля Димитър Иванов Любенов-съпруг на ищцата, които съдът с оглед останалите събрани по делото доказателства кредитира като достоверни и от които се установява, че след злополуката К. Л. е била в болничен около 4 месеца, че болките, които е изпитвала са били много силни, което е наложило приема на обезболяващи, както и че през този период той е изпълнявал домакинските задължения. Установява, че ръката ѝ е видимо изкривена в областта на китката.

В показанията си свидетелят И.И. С. твърди, че неговото семейство и това на ищцата са приятелски, както и че знае за инцидента, тъй като е водил ищцата на

преглед при своя тъст, който е бил лекар травматолог за преглед. Установява се, че при срещите им ищцата се е оплаквала от силни болки в ръката, както и че към момента ръката ѝ не функционира нормално.

От показанията на свидетеля Р. Л. П. се установява, че към момента на настъпване на злополуката е работила като охрана при ответника и е видяла ищцата вечерта когато е настъпила тя. Установява, че ищцата ѝ се е оплакала, че на път за работа е паднала, както и че впоследствие си е си е тръгнала, след разрешение на директора на дома, за да отиде на преглед в болница.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл.200 от КТ работодателят отговаря имуществено за вреди от трудова злополука или професионална болест, които са причинили временна неработоспособност, трайна неработоспособност 50 и над 50 на сто или смърт на работника или служителя. На обезщетяване подлежат както имуществените, така и неимуществените вреди.

От събраните по делото доказателства се установява, че при съществуването на трудово правоотношение с ответника, ищцата е претърпяла трудова злополука, която е довела до временна неработоспособност. Злополуката е квалифицирана като трудова със стабилен административен акт – разпореждане на НОИ № 23183 от 15.03.2019 г., който не е оспорен от страните по съответния ред.

Отговорността на работодателя е обективна, доколкото законът му е възложил риска от настъпване на вреди за работника или служителя при изпълнение на трудовите му функции. По реда на чл.201, ал.2 КТ тази отговорност може да бъде намалена само в изключителни случаи, а именно само ако пострадалият е допринесъл за трудовата злополука, като е допуснал груба небрежност, т. е. извършил е определени действия в нарушение на установените от работодателя правила за безопасност на труда, предвиждайки възможността от настъпване на вредоносен резултат, като лекомислено се е надявал да го предотврати, разчитайки на притежаваните знания и умения. В случая от страна на ответника не са направени такива възражения.

При определяне на размера на дължимото обезщетение за причинените в резултат на трудова злополука вреди следва да намери съответно приложение разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД, съобразно която обезщетението следва да бъде определено с оглед принципа на справедливостта. Съгласно задължителните за съдилищата указания, дадени в Постановление № 4/23.12.1968 г. на Пленума на ВС и трайната съдебна практика, понятието "справедливост" е свързано с преценка на конкретни обективно съществуващи в действителността обстоятелства. Въпреки липсата на възможност за съпоставяне на претърпените болки и страдания и паричната

престация, законодателят е дал възможност на увредения да претендира парично обезщетение за неимуществени вреди, като е предоставил на съда да прецени във всеки конкретен случай какъв е справедливият размер на това обезщетение. Целта на обезщетението не е да се поправят вредите, а да се възстанови психическото равновесие на пострадащото лице, да се компенсират отрицателните, неприятните емоции, в това число и чрез самия факт на осъждане на ответника. При определяне на размера на паричната репарация, съдът взема предвид заключението на вещното лице изготвило съдебно медицинската експертиза, от която се установява, че в резултат на злополуката при ищцата е налице деформация в областта на лявата гривнена става, а движенията са в ограничен обем и тези увреди имат траен характер т.е. няма да има подобрение в бъдеще. Съдът взема предвид и интензитета на болките, които съобразно събраните гласни доказателства са били силни и които К. Л. продължава да изпитва. При определяне на паричното обезщетение следва да се изходи от характерът на неимуществените вреди, интензитета им, както и жизнения стандарт в страната като база за паричния еквивалент на причинената неимуществена вреда. При отчитане на спецификата на конкретния случай, настоящият състав счита, че справедливият размер на обезщетението, който съответства на принципа на чл. 52 ЗЗД е в размер на 11 000 лева, а иска следва да се отхвърли за разликата до пълния предявен размер от 26 000 лева, като неоснователен.

На основание чл. 38, ал.2 от ЗА ответникът следва да бъде осъден да заплати на адвокат В. Т. сумата от 1390 лева, представляваща адвокатско възнаграждение.

На основание чл. 78, ал.1 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцата строените в производството разноски в размер на 126,92 лева, представляваща сторените в производството разноски съразмерно с уважената част от претенциите.

На основание чл.78, ал.3 от ГПК ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата от 923,08 лева, представляваща сторените в производството разноски съразмерно с отхвърлената част от претенциите.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на СРС сумата от 440 лева, представляваща дължима държавна такса.

Воден от горното

РЕШИ:

ОСЪЖДА, на основание чл. 200, ал. 1 от КТ, ДПЛСН, БУЛСТАТ //, с адрес: гр. София, // да заплати на К. А. Л., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, //, чрез адв. Т. сумата от 11 000 лева (единадесет хиляди лева), представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинени в резултат на трудова злополука,

настъпила на 06.03.2019г., ведно със законната лихва върху главницата считано от 06.03.2019 год. до окончателното ѝ изплащане, като **отхвърля иска** за разликата до пълния предявен размер от 26 000 лева, **като неоснователен**.

ОСЪЖДА, на основание чл. 38, ал.2 от ЗА, **ДПЛСН, БУЛСТАТ** // да заплати на адвокат **В. Т.** сумата от **1390 лева (хиляда триста и деветдесет лева)**, представляваща адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА ДПЛСН, БУЛСТАТ // да заплати на **К. А. Л., ЕГН *******, на основание чл. 78, ал.1 от ГПК сумата от **126,92 лева (сто двадесет и шест лева и деветдесет и две стотинки)**, представляваща сторените в производството разноски съразмерно с уважената част от претенциите.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал.3 от ГПК, **К. А. Л., ЕГН ******* да заплати на **ДПЛСН, БУЛСТАТ** // сумата от **923,08 лева (деветстотин двадесет и три лева и осем стотинки)**, представляваща сторените по делото разноски съразмерно с отхвърлената част от исковете.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК **ДПЛСН, БУЛСТАТ** // да заплати по сметка на СРС сумата от **440 лева (четиристотин и четиридесет лева)**, представляваща дължима държавна такса.

Решението може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис от него на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____